

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД

Рж1 у 72/2021
10.06.2021. године
Београд

Врховни касациони суд, судија Катарина Манојловић Андрић, у предмету предлагача АА из села ..., општина ..., одлучујући о жалби предлагача изјављеној против решења Управног суда Р4 у 114/21 од 13.05.2021. године, у предмету заштите права на суђење у разумном року, донео је 10.06.2021. године, након спроведеног испитног поступка

РЕШЕЊЕ

ОДБИЈА СЕ жалба предлагача и **ПОТВРЂУЈЕ** решење Управног суда Р4 у 114/21 од 13.05.2021. године.

Образложење

Предлагач је 28.05.2021. године поднео Врховном касационом суду, преко Управног суда, жалбу против решења Управног суда Р4 у 114/21 од 13.05.2021. године, којим је одбијен његов приговор ради убрзавања поступка у предмету Управног суда У 20866/19, као неоснован.

Предлагач наводи да је ожалбено решење захваћено битном повредом одредаба Управног поступка, јер је Управни суд о поднетом предлогу одлучивао као о приговору ради убрзавања поступка, иако предлагач није поднео такав приговор, чиме је суд прекорачио своја овлашћења у поступку. Предлаже да Врховни касациони суд усвоји његову жалбу и преиначи ожалбено решење Управног суда тако што ће усвојити поднети предлог од 15.03.2021. године и предлагачу досудити трошкове поступка.

Одлучујући о жалби предлагача на основу одредаба чл. 16, 18. и 20. став 2. Закона о заштити права на суђење у разумном року („Службени гласник РС“ 40/15) и члана 30. став 2. Закона о ванпарничном поступку („Службени гласник СРС“ 25/82, „Службени гласник РС“ 6/15), Врховни касациони суд је испитао побијано решење применом одредбе члана 386. у вези члана 402. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“ 72/11 и 55/14) и закључио да је жалба неоснована.

О жалби је одлучивао судија одређен Годишњим распоредом послова у суду у смислу одредбе члана 16. став 4. Закона о заштити права на суђење у разумном року, којом одредбом је предвиђено да председник непосредно вишег суда може Годишњим распоредом послова да одреди једног судију или више судија да, поред њега, воде поступак и одлучују по жалбама.

У поступку није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из одредбе члана 374. став 2. тач. 1, 2, 3, 5, 7. и 9. Закона о парничном поступку, на коју Врховни касациони суд пази по службеној дужности.

Одредбом члана 4. Закона о заштити права на суђење у разумном року прописано је да при одлучивању о правним средствима којим се штити право на суђење у разумном року уважавају се све околности предметног суђења, пре свега, сложеност чињеничних и правних питања, целокупно трајање поступка и поступање суда, јавног тужилаштва или другог државног органа, природа или врста предмета суђења или истраге, значаја предмета суђења или истраге по странку, понашање странке током поступка, посебно поштовање процесних права и обавеза, затим поштовање редоследа решавања предмета и законски рокови за заказивање рочишта и главног претреса и израду одлуке.

Из списка предмета Управног суда Р4 у 114/21 и У 20866/2019 произлази да је предлагач 15.03.2021. године председнику Управног суда поднео „Предлог“, којим је тражио доношење одлуке о повреди права на суђење у разумном року у предмету У 20866/19 по тужби поднетој 28.12.2019. године. Ожалбеним решењем Р4 у 114/21 од 13.05.2021. године одбијен је приговор предлагача ради убрзавања поступка у предмету Управног суда У 20866/19, као неоснован, са образложењем да је тужба поднета 28.12.2019. године и да целокупно трајање поступка не прелази оквире поступања у разумном року, а да су судије дужне да предмете решавају по редоследу њиховог пријема у складу са обавезом прописаном чланом 177. Судског пословника. Суд је посебно имао у виду да је поступање судија по предметима било отежано у већем делу 2020. године, с обзиром на ванредно стање које је било проглашено на територији Републике Србије у периоду од 15.03. до 06.05.2020. године, као и чињеницу да је од 11.05.2020. године у Управном суду примљен велики број жалби ради заштите изборног права за чије решавање је прописан рок од 48 часова, па није било објективних могућности за поступање у предмету У 20866/19.

По оцени Врховног касационог суда, ожалбеним решењем нису прекорачена овлашћења за поступање по поднеску предлагача од 15.03.2021. године, као што се неосновано наводи у жалби. Наиме, тим поднеском предлагач је захтевао од председника Управног суда да донесе одлуку о повреди права на суђење у разумном року у предмету У 20866/19. Законом о заштити права на суђење у разумном року, као правно средство којим се штити право на суђење у разумном року, прописан је приговор ради убрзавања поступка (члан 3. став 1. тачка 1), док предлог није законом предвиђено правно средство за заштиту овог права. Поступајући по предлогу АА као по приговору ради убрзавања поступка, Управни суд не само да није прекорачио своја овлашћења, већ је предлагачу омогућио да користи једино правно средство за заштиту права на суђење у разумном року које је у овој ситуацији могуће.

Полазећи од чињеница и околности овог случаја, Врховни касациони суд налази да је правилно поступио Управни суд када је одбио приговор предлагача ради убрзавања поступка у предмету тог суда У 20866/19. Врховни касациони суд у свему прихвата разлоге из образложења ожалбеног решења због којих је Управни суд нашао да у предметном поступку није повређено право предлагача на суђење у разумном року.

Врховни касациони суд сматра да несумњиво постоји интерес предлагача да о његовој тужби буде одлучено за што краће време јер се ради о спору који се односи на признавање права на старосну пензију. Тужбом се оспорава решење Републичког фонда за пензијско и инвалидско осигурање од 03.09.2019. године којим је прекинут поступак по захтеву АА за признавање права на старосну пензију док се као претходно не реши питање прибављања уверења о плаћеним доприносима по основу обављања пољопривредне делатности за период од 01.01.1986. до 26.09.2018. године. Предлагач је уз тужбу за покретање управног спора доставио уверење Пореске управе – Филијале Врање од 19.12.2019. године о делимичном измирењу обавеза по основу доприноса за обавезно пензијско и инвалидско осигурање за спорни период. Достављање овог уверења Републичком фонду пензијског и инвалидског осигурања омогућило би наставак поступка решавања захтева предлагача за остваривање права на старосну пензију и избегло би се непотребно вођење поступка по жалби против решења о прекиду поступка и по тужби у управном спору у предмету У 20866/19. Према становишту Европског суда за људска права, подносилац представке је дужан да покаже марљивост у поштовању и извршавању процедуралних захтева који су релевантни, да се уздржи од било каквих тактика одлагања, као и да искористи могућности које су му пружене домаћим правом за скраћивање поступка (стандард изражен у ставу 35. пресуде од 07. јула 1989. године у предмету *Union Alimentaria Sanders S.A. protiv Španije*, број представке 11681/85). У овом случају предлагач очигледно није искористио могућности за убрзање поступка одлучивања о његовом захтеву за признавање права на старосну пензију, те је на тај начин допринео дужем трајању поступка.

Због свега изложеног, Врховни касациони суд је на основу одредбе члана 18. став 2. Закона о заштити права на суђење у разумном року одбио жалбу предлагача.

Судија
Катарина Манојловић Андрић, с.р.

Поука о правном леку:

Против овог решења није дозвољена жалба
у смислу члана 21. Закона о заштити права
на суђење у разумном року

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић